

Arrest

nr. 139 421 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. QUINTENS loco advocaat G. DEWULF en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is op een niet nader te bepalen ogenblik het Rijk binnengekomen.

Op 22 december 2007 werd ten aanzien van de verzoekende partij naar aanleiding van een administratief verslag vreemdelingencontrole een beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 november 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 juli 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 11 november 2009 ontvankelijk, doch ongegrond en werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen voormelde beslissingen diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 24 augustus 2011 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing genomen tot intrekking van de beslissing van 4 juli 2011 waarbij de aanvraag van 11 november 2009 ongegrond werd verklaard.

Op 4 oktober 2011 stelde de Raad, bij arrest nr. 67 861, de afstand van geding vast, nadat het beroep tot nietigverklaring ten gevolge van de intrekking doelloos was geworden.

Op 6 december 2012 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris aan de verzoekende partij mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zou overmaken tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor 1 jaar.

Op 13 juni 2013 weigerde de Vlaamse overheid de aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B.

Op 12 juli 2013 werd, blijkens een brief van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie die bij het onderhavig verzoekschrift werd gevoegd, tegen deze weigeringsbeslissing om een arbeidskaart af te leveren beroep ingesteld door de werkgever van de verzoekende partij.

Op 15 juli 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 11 november 2009 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond.

Dit is thans de bestreden beslissing, op 26 augustus 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.11.2009 werd ingediend en op datum van 15.07.2010, 01.03.2011, 30.08.2011 en 12.12.2011 werd aangevuld door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 24.11.2011 met B.P. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 06.12.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 13.06.2013 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene sinds 2002 in België zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze

dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 7 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft hij gedurende 7 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich echter te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precare situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene is lid van een voetbalclub, hij legt een arbeidsovereenkomst voor, alsook getuigenverklaringen van vrienden en kennissen), kan dan ook om bovenstaande redenen niet weerhouden worden. (RW, arrestnr. 91 304, 09.11.2012)."

Op 15 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), die eveneens op 26 augustus 2013 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad ter terechtzitting de vraag naar de stand van het beroep ingesteld tegen de weigering van de arbeidskaart. De verzoekende partij geeft aan dat dit beroep nog steeds hangende is.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht dit middel als volgt toe:

"B.1. Algemeen

13. de materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. Deze motieven moeten blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht houdt m.a.w. in dat de beslissing op bepaalde rechtsgeldige motieven moet kunnen steunen.

B.2. Toepassing

14. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekende partij aangehaalde bewijsstukken van lokale duurzame verankering niet kunnen worden aangenomen ten gevolge van de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij

15. Een dergelijk motief is niet van die aard om de bestreden beslissing in rechte te kunnen ondersteunen. Het gegeven dat verzoekende partij illegaal in het land verblijft, neemt uiteraard niet weg dat hij zich niet duurzaam kan verankeren in de samenleving. Het is net van deze verankering dat verzoekende partij duidelijk bewijsstukken voorlegt, met name een arbeidsovereenkomst,

16. Uit de inmiddels vernietigde, doch nog steeds toegepaste instructie van 19 juli 2009 blijkt in ieder geval niet dat het in het kader van de duurzame lokale verankering vereist is dat verzoekende partij enige poging zou dienen te ondernemen om een machtiging tot duurzaam verblijf te bekomen. Het standpunt van verwerende partij komt neer op het toevoegen van voorwaarden aan de wet.

17. In ieder geval kan het aangehaalde motief de bestreden beslissing niet in rechte ondersteunen. Het middel is gegrond."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangezien de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, past het de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken in het licht van dit artikel.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij betwist dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is omdat volgens haar een illegaal verblijf in het land niet wegneemt dat men duurzaam kan verankeren in een land en aldus meent ze dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat haar verankering niet in aanmerking komt omdat ze in een illegale situatie in het land verbleven heeft.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat uit de inmiddels vernietigde instructie die nog steeds wordt toegepast, niet blijkt dat in het kader van een duurzame lokale verankering vereist is dat zij enige poging zou dienen te ondernemen om een machtiging tot duurzaam verblijf te bekomen, wijst de Raad erop dat in het arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 waarbij de instructie werd vernietigd wordt gesteld: *"(de instructie) het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris de lokale verankering van de verzoekende partij in België niet betwist. De gemachtigde meent evenwel dat de lokale verankering van de verzoekende partij onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen daar de verzoekende partij tijdens die periode geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en haar integratieproces dan ook heeft plaats gevonden in een periode waarin de verzoekende partij niet over een legale verblijfstitel beschikte.

Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door in casu de aangevoerde elementen inzake de lokale verankering van de verzoekende partij niet te betwisten, doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen omdat de verzoekende partij in het verleden geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de lokale verankering die tot stand is gekomen tijdens

illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen. Hoe dan ook een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen betreft per definitie vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. De verwerende partij kan zich er dan ook niet van afmaken door in casu de elementen die wijzen op lokale verankering niet te aanvaarden omdat de verzoekende partij zich genesteld heeft in illegaal verblijf.

De Raad stelt een schending van de motiveringsplicht vast in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, wordt het eerste middel niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU